

Sygn. akt II Ca 1376/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Małgorzata Brulińska (spr.)

Sędzia SO Jolanta Burdukiewicz-Krawczyk

Sędzia SO Dorota Stawicka-Moryc

Protokolant: Elżbieta Biała

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2014r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa E. F.

przeciwko A. W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy

z dnia 27 listopada 2012r.

sygn. akt I C 326/11

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanego 1200 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 1376/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym orzeczeniem z 27 listopada 2012 r Sąd Rejonowy w Trzebnicy oddalił powództwo E. F. przeciwko A. W. o zapłatę i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 1 czerwca 1994 r. E. F. i A. W. zawarli umowę spółki cywilnej, której celem było projektowanie obiektów budownictwa ogólnego w kraju i za granicą, nadzór budowlany, pośrednictwo usług projektowo-budowlanych oraz usługi komputerowe w zakresie projektowania. Udziały w spółce wynosiły E. F. 60%, a A. W. 40% (§3). Spółka została zawarta na czas nieokreślony i miał funkcjonować pod nazwą (...) s.c. z siedzibą we W. przy ulicy (...) (§4). Ustalono, że podział zysku przy pracy projektowej ustalany będzie każdorazowo przy rozpoczęciu projektu w zależności od przewidywanego nakładu pracy projektowej. W pozostałych zyskach i stratach spółki wszyscy wspólnicy uczestniczą proporcjonalnie do posiadanych udziałów (§5). Rok obrachunkowy pokrywa się z rokiem kalendarzowym. Przyjęto, że w sprawach dotyczących polityki spółki oraz planowania długoterminowego wspólnicy decydują w drodze uchwały,

która dla swej ważności wymaga jednomyślności. Każdy wspólnik może jednak odbierać oświadczenia od osób trzecich, jak również każdy wspólnik uprawniony jest prowadzić samodzielnie sprawy nie przekraczające zwykłych czynności spółki (§9). Każdy wspólnik może wystąpić ze spółki w terminie jednego miesiąca od złożenia pisemnego oświadczenia (§10). Aneksiem z dnia 2 stycznia 1996 r. wspólnicy ustalili, iż od dnia 1 stycznia 1996 r. podział wszelkich kosztów i zysków w spółce będzie wynosił E. F. 70%, zaś A. W. 30%. Dnia 10 lutego 1997 r. strony podpisały kolejny aneks do umowy spółki, w którym ustalono, iż od dnia 1 marca 1997 r. nastąpi zmiana nazwy spółki na (...) s.c. Aneksiem nr (...) z dnia 1 lutego 2003 r. wspólnicy uaktualnili miejsce zamieszkania A. W. w (...), (...) O.. Początkowo pracownia mieściła się we W. w lokalu usytuowanym w (...). W czerwcu 2001 r. E. F. uległa poważnemu wypadkowi, na skutek którego do października 2001 r. przebywała w szpitalu. Sprawami spółki w jej imieniu zajmował się małżonek powódki – R. F.. W tym czasie pracownia została przeniesiona z (...) do mieszkania E. i R. F. położonego we W. przy ulicy (...). Jeden pokój zajmował na cele mieszkaniowe asystent architekta A. Z.. W 2006 r. spółka osiągnęła przychody w kwocie 1 172 562,85 zł, z czego koszty wyniosły 660 639,14 zł, zaś dochód 511 923,71 zł; z tego 30% przypadające na A. W. wynosiło: przychód 351 768,85 zł, koszty 198 191,74 zł oraz dochód 153 577,11 zł. W 2007 r. należności w spółce przypadające na A. W. (30%) wynosiły: przychód 198 232,15 zł, koszty 130 929,12 zł oraz dochód 67 303,03 zł. W 2008 r. spółka stron osiągnęła przychody w kwocie 361 782 zł, z czego koszty wyniosły 320 365,43 zł, dochód 41 416,57 zł; z tego 30% przypadające na A. W. wynosiło: przychód 108 534,60 zł, koszty 96 109,63 zł oraz dochód 12 424,97 zł. A. W. wykazał w ten sposób przychody, koszty i dochody w zeznaniach podatkowych za lata 2006-2008. W 2006 r. A. W. otrzymał z tytułu zysku: w dniu 17 marca 2006 r. – 20 000 zł, w dniu 17 marca 2006 r. – 15 000 zł, w dniu 30 maja 2006 r. – 5 000 zł, w dniu 6 września 2006 r. – 10 000 zł, w dniu 7 września 2006 r. – 10 000 zł, w dniu 15 września 2006 r. – 300 zł, w dniu 20 września 2006 r. – 35 000 zł. W 2007 r. pozwanemu wypłacono udział w zyskach: w dniu 14 sierpnia 2007 r. – 23 000 zł, w dniu 4 grudnia 2007 r. – 5 000 zł. Za 2007 r. pozwany otrzymał łącznie kwotę 76 000 zł z tytułu udziału w zyskach spółki.

W 2008 r. A. W. wypłacono jako udział w zyskach spółki: w dniu 4 stycznia 2008 r. – 4 000 zł, w dniu 12 maja 2008 r. – 5 400 zł, w dniu 3 czerwca 2008 r. – 5 000 zł, w dniu 30 września 2008 r. – 5 000 zł.

A. W. pismem doręczonym E. F. dnia 14 listopada 2008 r. oświadczył o wystąpieniu ze spółki.

W dniu 1 sierpnia 2000 r. wspólnicy (...) s.c. jako zamawiający zawarli D. P. jako firmą (...) – wykonawcą umowę nr (...), w której zlecieli opracowanie kompletnej dokumentacji projektowej dla realizacji budynku (...) Politechniki (...) przy ulicy (...) we W. w zakresie instalacji sanitarnych. Pismami z dnia 20 października 2001 r. 22 grudnia 2001 r. A. W. został wezwany przez pełnomocnika D. P. do zapłaty kwot wynikających z faktur VAT Nr (...), a nadto odsetek ustawowych wynikających z opóźnienia w zapłacie faktur nr (...). Dnia 4 lutego 2002 r. D. P., za pośrednictwem pełnomocnika, złożyła w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej w Wydziale V Gospodarczym pozew przeciwko E. F., w którym domagała się zasądzenia kwoty 27 648,55 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 24 522 zł od dnia 11 sierpnia 2001 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 3 126,55 zł od dnia złożenia pozwu wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 6 000 zł. W uzasadnieniu wskazano, że E. F. prowadzi działalność gospodarczą, a wraz z A. W. prowadziła (...). Strony w dniu 1 sierpnia 2000 r. zawarły umowę, podpisaną przez pozwaną, A. W. i pełnomocnika powódki L. P.. Na podstawie tej umowy powódka miała wykonać dokumentację projektową dla budynku (...) Politechniki (...). Z tego tytułu D. P. wystawiła faktury VAT podpisane przez E. F. i A. W. o numerach: (...) na kwotę 13 420 zł, (...) na kwotę 21 522 zł oraz (...) na kwotę 24 522 zł. Nie została zapłacona należność wynikająca z faktury nr (...), a należność z pozostałych faktur uiszczono z opóźnieniem. Sprawę zarejestrowano pod sygnaturą V GC 233/02. A. W. został wezwany w charakterze świadka na rozprawę na dzień 23 maja 2003 r. Został przesłuchany w tym charakterze w dniu 23 kwietnia 2004 r. Wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2004 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej w Wydziale V Gospodarczym (sygn. akt V GC 233/02) zasądził od pozwanej E. F. na rzecz powódki D. P. kwotę 26 880,89 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 24 449 zł od dnia 1 września 2001 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 2 431,89 zł od dnia 4 lutego 2002 r. do dnia zapłaty, oddalając dalej idące powództwo oraz zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 9 050,40 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Sąd Okręgowy we Wrocławiu w Wydziale X Gospodarczym wyrokiem z dnia 31 stycznia 2005 r. (sygn. akt X Ga 296/04) oddalił apelację E. F. od powyższego wyroku.

D. P. wystąpiła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia J. K. o wszczęcie egzekucji przeciwko E. F. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku z dnia 12 sierpnia 2004 r. w sprawie V GC 233/02. Komornik w toku sprawy o sygnaturze KM 226/05 dokonał zajęcia rachunku bankowego dłużniczki. Postępowanie zostało zakończone w dniu 29 kwietnia 2009 r. wobec zapłaty całości należności przed dłużniczkę poprzez egzekucję z rachunku bankowego oraz dobrowolne wpłaty. Łącznie w toku egzekucji pobrano należność w kwocie 76 362,50 zł, w tym: 26 880,89 zł tytułem należności wierzyciela, 27 836,44 zł tytułem odsetek, 10 250,40 zł tytułem kosztów sądowych, 78,52 zł tytułem opłaty 7% (tj. 65 046,25 zł) oraz 600 zł tytułem kosztów adwokackich w postępowaniu egzekucyjnym i 10 716,25 zł tytułem kosztów egzekucji.

Pismem z dnia 16 czerwca 2009 r. E. F. wezwała A. W. do zapłaty, w terminie trzech dni na wskazane konto bankowe, kwoty 22 589,51 zł tytułem 30%, tj. w wysokości udziałów pozwanego w spółce, kwoty wyegzekwowanej wobec zajęcia przez komornika na podstawie wyroku z dnia 12 sierpnia 2004 r. w sprawie V GC 233/02.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej w Wydziale V Gospodarczym wyrokiem z dnia 7 stycznia 2010 r. (sygn. akt V GC 664/07) zasądził solidarnie od pozwanych E. F. i A. W. na rzecz powoda M. B. kwotę 70 272 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 5 856 zł od dnia 10 października 2006 r. do dnia zapłaty, 5 856 zł od dnia 10 października 2006 r. do dnia zapłaty, 29 280 zł od dnia 22 lutego 2007 r. do dnia zapłaty oraz 29 280 zł od dnia 22 lutego 2007 r. do dnia zapłaty, oddalił dalej idące powództwo oraz zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 7 131 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Apelacje pozwanych od tego wyroku zostały oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu w Wydziale X Gospodarczym z dnia 17 maja 2010 r. (sygn. akt X Ga 112/10).

Na wniosek wierzyciela M. B., w oparciu o tytuł wykonawczy, który stanowił wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 7 stycznia 2010 r., sygn. akt V GC 664/07, zaopatrzonej w klauzulę wykonalności z dnia 1 czerwca 2010 r. oraz wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 27 maja 2007 r., sygn. akt X Ga 112/10, zaopatrzonej w klauzulę wykonalności z dnia 6 czerwca 2010 r., Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków Wojciech Opielewicz wszczął egzekucję przeciwko obojgu dłużnikom pod sygn. KM 2362/10

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia postanowieniem z dnia 25 lutego 2011 r. (I Co 207/11) zabezpieczył roszczenie E. F. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 7 stycznia 2010 r., sygn. akt V GC 664/07, zasądzającego od E. F. na rzecz M. B. kwotę 70 272 zł z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu w kwocie 7 131 zł przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego z nieruchomości prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Wrocław-Śródmieście Marka Kosztowniaka w sprawie o sygn. akt KM 2967/10 – do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia postępowania o pozbawienie wykonalności opisanego powyżej tytułu wykonawczego oraz wyznaczył E. F. termin dwóch tygodni do złożenia pozwu o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego pod rygorem upadku zabezpieczenia. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że wnioskodawczyni uprawdopodobniła żądanie albowiem wykazała w sposób dostateczny, iż wierzytelności przysługujące M. B. wygasły na skutek dokonanego przez nią potrącenia (pismem z dnia 23 grudnia 2010 r.) wierzytelności z tytułu kar umownych w kwocie 42 309,60 zł oraz w kwocie 53 880 zł (pismem z dnia 20 stycznia 2011 r.), jak również na skutek skutecznie prowadzonego postępowania egzekucyjnego przez Komornika Sądowego Wojciecha Opielewicza, który w wyniku licytacji ruchomości uzyskał kwotę 30 950 zł. Nadto M. B. zaspokoił się od współdłużnika solidarnego A. W. na łączną kwotę 42 692,04 zł. Postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2011 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu w X Wydziale Gospodarczym (X Gz 326/11) zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 9 maja 2011 r. w sprawie V GCo 119/11 w ten sposób, że zabezpieczył roszczenie E. F. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 7 stycznia 2010 r., sygn. akt V GC 664/07 oraz wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu X Wydział Gospodarczy z dnia 22 czerwca 2010 r., sygn. akt X Ga 112/10 przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego z nieruchomości prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków Wojciecha Opielewicza w sprawie o sygn. akt KM 2362/10, do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia postępowania o pozbawienie wykonalności opisanego powyżej

tytułu wykonawczego oraz wyznaczył E. F. termin dwóch tygodni na wniesienie pozwu o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego pod rygorem upadku zabezpieczenia. Uzasadniając rozstrzygnięcie Sąd wskazał, że załączona do wniosku dokumentacja w sposób wystarczający uprawdopodobniła dochodzone roszczenie oraz istnienie interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia.

Na dzień 18 maja 2011 r. wyegzekwowano łącznie kwotę 62 122,29 zł, z czego większość wpłat pochodziła od A. W.; z rachunku bankowego E. F. wyegzekwowano kwotę 303,78 zł. Stan zaległości na rzecz wierzyciela na dzień 28 marca 2012 r. wynosił 87 005,47 zł (należność główna w kwocie 70 272 zł i odsetki w kwocie 16 733,47 zł) oraz dalsze odsetki za każdy dzień w kwocie 25,04 zł. Od A. W. została ściągnięta kwota 71 839,52 zł, zaś od E. F. kwota 25 574,78 zł.

Na wniosek A. W. przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia toczyło się postępowanie o podział majątku po rozwiązaniu spółki cywilnej (sygn. akt I Ns 754/09). W odpowiedzi na wniosek E. F. podał m. in., iż w skład majątku wspólnego wchodzi m. in. wierzytelność wobec wnioskodawcy z tytułu czynszu za lokal na działalność gospodarczą spółki cywilnej przy ulicy (...), stanowiącej własność uczestniczki i jej męża za lata 2001-2008 oraz wierzytelność z tytułu używania oprogramowania – licencja A.. Postanowieniem z dnia 5 stycznia 2011 r. Sąd oddalił wniosek. Wskazując motywy rozstrzygnięcia w pisemnym uzasadnieniu Sąd powołał przepis art. 875§2 kc, z którego wynika, że podział wspólnego majątku musi poprzedzać spłacenie długów spółki, stąd istnienie zobowiązań wobec osób trzecich skutecznie wyłącza możliwość dalszego prowadzenia likwidacji majątku spółki.

Na podstawie powyższych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. E. F. wniosła o zasądzenie od A. W. kwoty 29 313,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem regresu - rozliczenia należności przypadającej od każdej ze stron, związanej z prowadzeniem przez nie spółki cywilnej, a uiszczonej przez powódkę na rzecz D. P.. Dochodzona pozwem kwota stanowiła 30% z kwoty 76 362,50 zł wyegzekwowanej od powódki przez komornika albowiem zgodnie z umową spółki jej wspólnicy partycypowali w zyskach i stratach w stosunku 70% - powódka i 30% - pozwany.

Postępowanie dowodowe wykazało, że dnia 1 czerwca 1994 r. E. F. i A. W. zawarli umowę spółki cywilnej, której celem było projektowanie obiektów budownictwa ogólnego w kraju i za granicą, nadzór budowlany, pośrednictwo usług projektowo-budowlanych oraz usługi komputerowe w zakresie projektowania. Spółka została zawarta na czas nieokreślony i miała funkcjonować pod nazwą (...) s.c. z siedzibą we W. przy ulicy (...) (§4). Udziały w spółce wynosiły: 60% E. F., zaś 40% A. W. (§3). Nadto przyjęto (§5), iż podział zysku przy pracy projektowej ustalany będzie każdorazowo przy rozpoczęciu projektu w zależności od przewidywanego nakładu pracy projektowej. W pozostałych zyskach i stratach spółki wszyscy wspólnicy uczestniczą proporcjonalnie do posiadanych udziałów. Zgodnie z §9 w sprawach dotyczących polityki spółki oraz planowania długoterminowego wspólnicy decydują w drodze uchwały, która dla swej ważności wymaga jednomyślności. Każdy wspólnik może jednak odbierać oświadczenia od osób trzecich, jak również każdy wspólnik uprawniony jest prowadzić samodzielnie sprawy nie przekraczające zwykłych czynności spółki. Każdy wspólnik może wystąpić ze spółki w terminie jednego miesiąca od złożenia pisemnego oświadczenia (§10). Umowa spółki była następnie zmieniana w drodze aneksów. Aneksem z dnia 2 stycznia 1996 r. wspólnicy ustalili, iż od dnia 1 stycznia 1996 r. podział wszelkich kosztów i zysków w spółce będzie wynosił E. F. 70%, zaś A. W. 30%. Następnie aneksem z dnia 10 lutego 1997 r. zmieniono z dniem 1 marca 1997 r. nazwę spółki na (...) s.c. W dniu 1 lutego 2003 r. wspólnicy aneksem uaktualnili miejsce zamieszkania A. W. wskazując je jako (...), (...) O.. Okoliczności te zostały przyjęte w oparciu o nie budzące wątpliwości Sądu I instancji i nie kwestionowane przez strony dokumenty, tj. umowę spółki z dnia 1 czerwca 1994 r. oraz kolejne aneksy: z dnia 2 stycznia 1996 r., z dnia 10 lutego 1997 r. oraz z dnia 1 lutego 2003 r. Spółka uległa rozwiązaniu na skutek oświadczenia A. W. o wystąpieniu ze spółki pismem doręczonym E. F. dnia 14 listopada 2008 r.

Na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej Wydziału V Gospodarczego ustalono, że w ramach prowadzonej spółki (...) w dniu 1 sierpnia 2000 r. zawarli D. P. jako firmą (...) – wykonawcą umowę nr (...), w której zlecili opracowanie kompletnej dokumentacji projektowej dla realizacji budynku (...) Politechniki (...) przy ulicy (...) we W. w zakresie instalacji sanitarnych, na co wskazywała treść umowy dołączonej do akt. D. P., działając poprzez pełnomocnika, złożyła dnia 6 lutego 2002 r. w Sądzie Rejonowym dla

Wrocławia-Fabrycznej w Wydziale V Gospodarczym pozew przeciwko E. F., żądając zasądzenia kwoty 27 648,55 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 24 522 zł od dnia 11 sierpnia 2001 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 3 126,55 zł od dnia złożenia pozwu wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 6 000 zł. Z uzasadnienia pozwu wynikało, iż E. F. oraz A. W., z którym prowadziła uprzednio (...) nie dokonali zapłaty w całości za wykonanie umowy z dnia 1 sierpnia 2000 r. Z tego tytułu D. P. wystawiła faktury VAT o numerach: (...) na kwotę 13 420 zł, (...) na kwotę 21 522 zł oraz (...) na kwotę 24 522 zł, podpisane przez E. F. i A. W.. Nie uiszczono należności z faktury nr (...), zaś należności z pozostałych faktur uiszczono z opóźnieniem. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej w Wydziale V Gospodarczym wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2004 r. zasądził od pozwanej E. F. na rzecz powódki D. P. kwotę 26 880,89 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 24 449 zł od dnia 1 września 2001 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 2 431,89 zł od dnia 4 lutego 2002 r. do dnia zapłaty, oddalił dalej idące powództwo oraz zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 9 050,40 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Apelacja E. F. została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu w Wydziale X Gospodarczym z dnia 31 stycznia 2005 r. (sygn. akt X Ga 296/04). W oparciu o powyższe wyroki Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia J. K. wszczął na wniosek wierzycielki D. P. postępowanie egzekucyjne przeciwko E. F. w sprawie o sygnaturze KM 226/05. W toku egzekucji dokonał zajęcia rachunku bankowego dłużniczki. Postępowanie zakończono w dniu 29 kwietnia 2009 r. wobec zapłaty całości należności przed dłużniczkę poprzez egzekucję z rachunku bankowego oraz dobrowolne wpłaty. Łącznie w toku egzekucji pobrano należność w kwocie 76 362,50 zł, w tym: 26 880,89 zł tytułem należności wierzyciela, 27 836,44 zł tytułem odsetek, 10 250,40 zł tytułem kosztów sądowych, 78,52 zł tytułem opłaty 7% (tj. 65 046,25 zł) oraz 600 zł tytułem kosztów adwokackich w postępowaniu egzekucyjnym i 10 716,25 zł tytułem kosztów egzekucji. Okoliczności te zostały ustalone na podstawie nie budzących wątpliwości dokumentów w postaci pisma o zajęciu wierzytelności z rachunku bankowego z dnia 8 kwietnia 2009 r. oraz pisma Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia J. K. z dnia 24 sierpnia 2009 r., jak również dowodów przelewu.

Powódka E. F. domagała się zasądzenia od A. W. przypadającej od niego części należności wyegzekwowanej w tym postępowaniu egzekucyjnym. Pozwany A. W. wnosząc o oddalenie powództwa podniósł szereg argumentów świadczących w jego ocenie o bezzasadności roszczenia.

W pierwszej kolejności pozwany podniósł, że powódka nie poinformowała go o treści wyroku, a wiadomość tę powziął dopiero z otrzymanego od niej wezwania do zapłaty z czerwca 2009 r. Pozwany, powołując się na przepis art. 371 kc podniósł, że na tej podstawie nie mogą obciążać go odsetki z tytułu opóźnienia w zapłacie zobowiązania wobec D. P. po dniu wydania wyroku przez Sąd II instancji, tj. po dniu 1 lutego 2005 r. oraz koszty egzekucyjne. Gdyby bowiem pozwany został poinformowany o istnieniu prawomocnie zasądzonej, a zatem bezspornej należności z pewnością uregulowałby ją, a następnie dokonał rozliczeń regresowych z powódką, co zapobiegłoby naliczaniu odsetek w kwocie 27 836,44 zł czyli w wysokości prawie równej wysokości należności głównej oraz należności z tytułu kosztów egzekucyjnych w wysokości 11 316,25 zł. Pozwany obliczył, że odsetki należne za okres od dnia 1 września 2001 r. do dnia 31 stycznia 2005 r. liczone od kwoty 24 449 zł wynoszą 13.266,27 zł, zaś odsetki należne od kwoty 2 431,89 zł od dnia 4 lutego 2002 r. do dnia 31 stycznia 2005 r. wynoszą 1.041,72 zł. Przy zachowaniu przez powódkę należytej staranności wysokość zobowiązania wobec D. P. wyniosłaby ostatecznie 42 579,05 zł. Sądy zasądziły na rzecz D. P. koszty procesu w łącznej wysokości 10 250,40 zł. Ostatecznie wierzytelność D. P. wyniosła 52 829,45 zł. Pozwany powinien odpowiadać za długi spółki w 30%, stąd wysokość roszczenia regresowego powódki wobec niego wynosi 15 848,83 zł. Skapitalizowane odsetki liczone od dnia 19 czerwca 2009 r. do dnia wniesienia pozwu, tj. 12 sierpnia 2011 r. od tej kwoty wynoszą 4 425,51 zł. Stąd w ocenie pozwanego jego zobowiązanie wobec powódki z tytułu dochodzonego roszczenia regresowego wynosi 20 274,34 zł. Odsetki liczone od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia sporządzenia sprzeciwu od nakazu zapłaty wynoszą 259,96 zł, stąd całość roszczenia powódki na dzień 16 września 2011 r. wynosi 20 534,30 zł. E. F. przysługiwało roszczenie wobec A. W. o zwrot 30% należności spłaconej przez powódkę D. P. z tytułu umowy wykonanej na rzecz wspólników spółki cywilnej (...). Pozwany zarzucił jednak, iż na skutek zachowania powódki należność wobec wierzycielki wzrosła o odsetki i koszty egzekucji, za co pozwany nie ponosi odpowiedzialności.

Pozwany podnosił, iż nie miał wiedzy odnośnie treści wyroku Sądu Okręgowego z dnia 31 stycznia 2004 r., a zatem zapadłego w postępowaniu odwoławczym, a dowiedział się o nim z wezwania do zapłaty z dnia 16 czerwca 2009 r. Pełnomocnik powódki w toku procesu podkreślał, iż A. W. miał wiedzę o toczącym się procesie w sprawie V GC 233/02. A. W. przesłuchany w charakterze strony w tamtym procesie zeznał, że wiedział o postępowaniu z powództwa D. P. i został poinformowany przez E. F. przed otrzymaniem wezwania jako świadek; wiedział o pozwie. Pozwany zdawał sobie sprawę z tego, że wyrok może go dotyczyć. Ponadto A. W. zeznał, że nie było mowy z powódką o ewentualnym rozliczeniu należności ponieważ nigdy się nie dowiedziałem o jego zakończeniu; dowiedziałem się tylko, że „sprawa P. jest zamknięta”, o czym powiedział R. F., a następnie E. F.. Zostało powiedziane pozwanemu, że „sprawa P. jest zamknięta czyli, że P. nie trzeba było nic płacić”. Pozwany zeznał nadto, że jeżeli chodzi o należność główną, to w rozliczeniu spółki ta kwota została „zdjęta” w ramach wzajemnych zobowiązań i pozwany uważał, że ta kwota jest rozliczona w ramach rozliczenia spółki. Jak wskazał Sąd Rejonowy z akt sprawy o sygnaturze V GC 233/02 wynikało, że A. W. został wezwany w charakterze świadka na rozprawę na dzień 23 maja 2003 r., zaś został przesłuchany w tym charakterze podczas rozprawy w dniu 23 kwietnia 2004 r. Ponadto w aktach tej sprawy znajdują się, kierowane do A. W. przez pełnomocnika D. P., wezwania z dnia 20 października 2001 r. oraz z dnia 22 grudnia 2001 r. do zapłaty kwot wynikających z faktur VAT Nr (...), a nadto odsetek ustawowych wynikających z opóźnienia w zapłacie faktur nr (...). Zatem niewątpliwie A. W. wiedział, iż istnieje roszczenie D. P. wobec (...) spółki (...) z tytułu umowy z dnia 1 sierpnia 2000 r. oraz o toczącym się postępowaniu, a co więcej pozwany miał świadomość, że wyrok może go dotyczyć. W toku procesu co do zasady pozwany nie kwestionował konieczności partycypowania w należności na rzecz D. P., a podważał jedynie jej wysokość w zakresie obciążającym go jako byłego współnika.

Według Sądu Rejonowego powódka spełniła świadczenie, zatem miała prawo żądania od pozwanego części należności wynikającej z umowy spółki. Zapłata nastąpiła dopiero w toku postępowania egzekucyjnego, a zatem w sytuacji, gdy wierzycielka dochodziła przymusowej realizacji świadczenia wobec braku dobrowolnego zaspokojenia. Spowodowało to zwiększenie należności na rzecz D. P. o odsetki i koszty egzekucji. Zdaniem Sądu I instancji, z powołaniem się treść art. 371 kc, roszczenie regresowe powódki nie mogło obejmować należności z tytułu odsetek po dniu 31 stycznia 2005 r., w którym zapadł wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu oddalający apelację od wyroku Sądu I instancji oraz kosztów postępowania egzekucyjnego. Dla oceny zasadności roszczenia regresowego istotne było bowiem, jakie świadczenie było objęte solidarnością dłużników, a w tym wypadku świadczeniem objętym solidarnością E. F. i A. W. była należność zasądzona powołanymi wyrokami. Tę należność miała obowiązek spełnić E. F. jako pozwana w sprawie V GC 233/02 i następnie miała prawo do rozliczenia regresowego z pozwanym. Natomiast odsetki za opóźnienie po dniu 31 stycznia 2005 r. oraz koszty egzekucyjne stanowiły należności na rzecz D. P. wywołane wyłącznie zachowaniem powódki. Opóźnienie lub zwłoka w spełnieniu świadczenia przez dłużnika solidarnego stanowi zachowanie szkodzące współdłużnikowi, a zatem wywołuje skutek wyłącznie wobec dłużnika dopuszczającego się takiego zachowania. Podobnie należało według Sądu I instancji zakwalifikować należność z tytułu kosztów egzekucji. W tym stanie rzeczy okoliczność, że pozwany wiedział o toczącym się procesie przed sądem gospodarczym nie miała według Sądu I instancji znaczenia dla oceny zakresu roszczenia regresowego powódki. Jak bowiem wskazano roszczenie to powstało dopiero z chwilą spełnienia świadczenia na rzecz wierzyciela. Z pisma powódki z dnia 16 czerwca 2009 r. wynikało, że dopiero wówczas E. F. wezwała pozwanego do zapłaty, w terminie trzech dni na wskazane konto bankowe, kwoty 22 589,51 zł tytułem 30%, tj. w wysokości udziałów pozwanego w spółce, kwoty zajętej przez komornika na podstawie wyroku z dnia 12 sierpnia 2004 r. w sprawie V GC 233/02. Powódka niezasadnie więc wezwała do zapłaty kwoty uwzględniającej odsetki i koszty postępowania egzekucyjnego.

Powódka wytoczyła powództwo o zapłatę kwoty 29 313,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, którą tworzyła kwota 22 908,75 zł, stanowiąca 30% zapłaconej przez powódkę w toku egzekucji kwoty 76 262,50 zł oraz 6 405,04 zł tytułem skapitalizowanych odsetek, liczonych od dnia 19 czerwca 2009 r. do dnia wniesienia pozwu. Tymczasem Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej w Wydziale V Gospodarczym wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2004 r. zasądził od E. F. na rzecz D. P. kwotę 26 880,89 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi: od kwoty 24 449 zł od dnia 1 września 2001 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 2 431,89 zł od dnia 4 lutego 2002 r. do dnia zapłaty, a nadto zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 9 050,40 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Zatem należność podlegająca rozliczeniu pomiędzy dawnych współników w ocenie Sądu Rejonowego

wynosić powinna 26 880,89 zł oraz odsetki ustawowe liczone od kwoty 24 449 zł od dnia 1 września 2001 r. do dnia 31 stycznia 2005 r. (tj. 13 266,30 zł) i od kwoty 2 431,89 zł od dnia 4 lutego 2002 r. do dnia 31 stycznia 2005 r. (tj. 1 041,40 zł), razem 41 188,59 zł oraz koszty procesu w kwocie 10 250,40 zł, a zatem łącznie 51 438,99 zł. Należności te pozwany uznał za uzasadnione. Stąd 30%, w których zgodnie z umową spółki pozwany miał uczestniczyć w zyskach i stratach spółki, wynosiło 15 431,70 zł. Natomiast skapitalizowane odsetki liczone od tej kwoty od dnia 16 czerwca 2009 r. (dnia wezwania do zapłaty) do dnia wniesienia pozwu - 12 sierpnia 2011 r. wyniosły 4 325,30 zł, a do dnia wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty 4 517,70 zł. Zatem należność pozwanego wobec powódki wynosi według Sądu Rejonowego 19 948,70 zł na dzień złożenia sprzeciwu.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty oświadczył, że dokonuje potrącenia przysługującej mu wierzytelności z tytułu roszczenia regresowego powstałego wskutek wyegzekwowania od niego w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia -Krzyków Wojciecha Opielewicza w sprawie o sygn. akt KM 2362/10 następujących kwot: w dniu 21 lipca 2010 r. kwoty 3 886,37 zł (nadwyżka ponad kwotę 28 349,14 zł), w dniu 23 sierpnia 2010 r. kwoty 485,51 zł, w dniu 22 września 2010 r. kwoty 3 485,51 zł, w dniu 19 października 2010 r. kwoty 3 485,51 zł, w dniu 24 listopada 2010 r. kwoty 3 485,51 zł, w dniu 17 grudnia 2010 r. kwoty 2 705,89 zł, czyli wierzytelności w łącznej kwocie 20 534,30 zł z wierzytelnością E. F. z tytułu roszczenia regresowego dochodzonego w niniejszym procesie przysługującą jej w wysokości 20 534,30 zł. Pozwany wskazał, że tym samym wskazane wierzytelności umorzyły się wzajemnie, co powinno prowadzić do oddalenia powództwa.

Z ostrożności procesowej, w razie nieuwzględnienia przez Sąd argumentacji pozwanego dotyczącej rzeczywistej wysokości roszczenia regresowego przysługującego powódce, pozwany oświadczył, że dokonuje potrącenia swojej wierzytelności z tytułu roszczenia regresowego powstałego wskutek wyegzekwowania od niego w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia - Krzyków Wojciecha Opielewicza, sygn. akt KM 2362/10 również dalszych kwot, tj.: 779,62 zł (wyegzekwowanej dnia 17 grudnia 2010 r.), 5 184,43 zł (wyegzekwowanej dnia 30 grudnia 2010 r.), 2 815,44 zł (wyegzekwowanej dnia 30 grudnia 2010 r.), czyli wierzytelności w łącznej kwocie 8.779,49 zł, z wierzytelnością E. F. z tytułu roszczenia regresowego dochodzonego w niniejszym procesie.

Odnosząc się do zarzutu potrącenia zgłoszonego przez pozwanego, Sąd Rejonowy wskazał, że zasadniczą przyczyną wygaśnięcia zobowiązania jest spełnienie świadczenia zgodnie z treścią zobowiązania. Postępowanie dowodowe wykazało, że wyrokiem z dnia 7 stycznia 2010 r. (V GC 664/07) Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej w Wydziale V Gospodarczym zasądził solidarnie od E. F. i A. W. na rzecz M. B. kwotę 70 272 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 5 856 zł od dnia 10 października 2006 r. do dnia zapłaty, 5 856 zł od dnia 10 października 2006 r. do dnia zapłaty, 29 280 zł od dnia 22 lutego 2007 r. do dnia zapłaty oraz 29 280 zł od dnia 22 lutego 2007 r. do dnia zapłaty, oddalając dalej idące powództwo oraz zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 7 131 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Apelacje pozwanych od tego wyroku zostały oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu w Wydziale X Gospodarczym z dnia 17 maja 2010 r. (sygn. akt X Ga 112/10). W oparciu o tytuł wykonawczy, który stanowił wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 7 stycznia 2010 r., sygn. akt V GC 664/07, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 1 czerwca 2010 r. oraz wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 27 maja 2007 r., sygn. akt X Ga 112/10, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 6 czerwca 2010 r., Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków Wojciech Opielewicz wszczął egzekucję przeciwko obojgu dłużnikom pod sygn. KM 2362/10, działając na wniosek wierzyciela M. B.. W toku egzekucji Komornik wyegzekwował część należności od obojga dłużników. Z treści zaświadczenia o dokonanych wpłatach Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków Wojciecha Opielewicza z dnia 18 maja 2011 r. wynikało, że na dzień 18 maja 2011 r. wyegzekwowano łącznie kwotę 62 122,29 zł, z czego większość wpłat pochodziła od A. W.; z rachunku bankowego E. F. wyegzekwowano kwotę 303,78 zł. Natomiast treść pisma wymienionego Komornika z dnia 28 marca 2012 r. wskazywała, iż stan zaległości na rzecz wierzyciela na ten dzień wynosił 87 005,47 zł (należność główna w kwocie 70 272 zł i odsetki w kwocie 16 733,47 zł) oraz dalsze odsetki za każdy dzień w kwocie 25,04 zł. Od A. W. została ściągnięta kwota 71 839,52 zł, zaś od E. F. kwota 25 574,78 zł. Według Sądu I instancji nie ulegało wątpliwości, że należności ściągnięte w drodze egzekucji w sprawie KM 2362/10 od każdego z

dłużników solidarnych podlegają ogólnym regułom określonym w art. 376 kc, a zatem dłużnik, który uiścił należność ponad swój udział może domagać się regresu od współdłużnika. W sprawie KM 2362/10 Komornik wyegzekwował łącznie kwotę 97 414,30 zł, z czego stosownie do udziałów w zyskach i stratach wspólników, od powódki powinna przypadać kwota 68 190,01 zł, a od pozwanego kwota 29 224,29 zł. Pozwany, uiszczając w toku egzekucji kwotę 71 839,52 zł, zapłacił ponad swój udział o 42 615,23 zł. Wyznaczało to wysokość jego roszczenia regresowego.

Pełnomocnik powódki w piśmie z dnia 17 listopada 2011 r. podniósł, że wspólnicy nie mają zobowiązania wobec M. B., albowiem powódka skutecznie potrąciła je ze swoją wierzytelnością na łączną kwotę 96 189,60 zł pismami z dnia 23 grudnia 2010 r. oraz z dnia 20 stycznia 2011 r. Natomiast pozwany nie dokonał analogicznych potrąceń z wierzytelnościami M. B., nie może więc obciążać powódki negatywnymi skutkami swoich zaniechań, których wynikiem było wyegzekwowanie od niego kwoty 61 818,51 zł (wg stanu na dzień wniesienia sprzeciwu). Ponadto podniesiono, że postępowanie w sprawie KM 2362/10 zostało zawieszono, albowiem powódka złożyła pozew przeciwegzekucyjny i w toku jest sprawa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, na podstawie którego wszczęta została egzekucja. Natomiast zgodnie z art. 376 kc dłużnik solidarny może żądać zwrotu od współdłużników po spełnieniu całości świadczenia, a potrącenia można dokonać, gdy potrącane wierzytelności są wymagalne. Odnosząc się do stanowiska powódki Sąd Rejonowy wskazał, iż postanowieniem z dnia 25 lutego 2011 r. (I Co 207/11) Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia zabezpieczył roszczenie E. F. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 7 stycznia 2010 r., sygn. akt V GC 664/07, zasądzającego od E. F. na rzecz M. B. kwotę 70 272 zł z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu w kwocie 7 131 zł przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego z nieruchomości przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Wrocław-Śródmieście M. K. w sprawie o sygn. akt KM 2967/10 – do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia postępowania o pozbawienie wykonalności opisanego powyżej tytułu wykonawczego oraz wyznaczył E. F. termin dwóch tygodni do złożenia pozwu o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego pod rygorem upadku zabezpieczenia. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że wnioskodawczyni uprawdopodobniła żądanie, albowiem wykazała w sposób dostateczny, iż wierzytelności przysługujące M. B. wygasły na skutek dokonanego przez nią potrącenia (pismem z dnia 23 grudnia 2010 r.) wierzytelności z tytułu kar umownych w kwocie 42 309,60 zł oraz w kwocie 53 880 zł (pismem z dnia 20 stycznia 2011 r.), jak również na skutek skutecznie prowadzonego postępowania egzekucyjnego przez Komornika Sądowego Wojciecha Opielewicza, który w wyniku licytacji ruchomości uzyskał kwotę 30 950 zł. Nadto M. B. zaspokoił się od współdłużnika solidarnego A. W. na łączną kwotę 42 692,04 zł. Ponadto postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2011 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu w X Wydziale Gospodarczym (X Gz 326/11) zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 9 maja 2011 r. w sprawie V GCo 119/11 w ten sposób, że zabezpieczył roszczenie E. F. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 7 stycznia 2010 r., sygn. akt V GC 664/07 oraz wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu X Wydział Gospodarczy z dnia 22 czerwca 2010 r., sygn. akt X Ga 112/10 przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego z nieruchomości prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków Wojciecha Opielewicza w sprawie o sygn. akt KM 2362/10, do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia postępowania o pozbawienie wykonalności opisanego powyżej tytułu wykonawczego oraz wyznaczył E. F. termin dwóch tygodni na wniesienie pozwu o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego pod rygorem upadku zabezpieczenia. Uzasadniając rozstrzygnięcie, Sąd wskazał, że załączona do wniosku dokumentacja w sposób wystarczający uprawdopodobniła dochodzone roszczenie oraz istnienie interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Sądowi z urzędu wiadomo było, iż E. F. wniosła przed Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia pozew przeciwko M. B. powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego (I C 258/11), a zawieszono postępowanie egzekucyjne nie zostało podjęte. Na dzień wydania wyroku w niniejszej sprawie powódka nie wykazała prawomocnym wyrokiem, że tytuł wykonawczy został pozbawiony wykonalności z uwagi na potrącenie przez nią wierzytelności z wierzytelnością M. B.. Uzasadnienia Sądów w sprawach o zabezpieczenie roszczenia, wskazujące na uprawdopodobnienie istnienia tych potrąceń, nie stanowiły bowiem dowodu dokonania tego potrącenia albowiem zabezpieczenie roszczenia w trybie art. 730¹§1 kpc wymaga jedynie uprawdopodobnienia roszczenia oraz interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub znacznie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w

inny sposób uniemożliwi lub poważenie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie (art. 730¹§2 kpc). Zatem należało na potrzeby udzielenia zabezpieczenia przyjąć, iż istniało zobowiązanie stron wobec M. B.. Ponadto zauważył Sąd Rejonowy, że zawieszenie postępowania egzekucyjnego i ściągnięcie w jego toku części należności co do zasady nie wyłączało roszczenia regresowego, które powstaje z chwilą spełnienia świadczenia na rzecz wierzyciela. Dla powstania tego roszczenia nie jest zatem wymagane, aby wierzyciel został zaspokojony w całości. Za wystarczające należy uznać jego częściowe zaspokojenie. Przepis wiąże powstanie roszczenia regresowego ze spełnieniem świadczenia, odsyłając w zakresie możliwości zwrotu do treści stosunku wewnętrznego lub do zasady żądania zwrotu w częściach równych, co pozwala na przyjęcie, iż również w przypadku częściowego zaspokojenia wierzyciela ta spełniona część podlega rozliczeniu zgodnie z zasadami określonymi w art. 376 kc.

Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu Rejonowego istniała wymagalna wierzytelność A. W. wobec E. F., co do której pozwany mógł dokonać potrącenia. W myśl art. 498§2 kc skutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Ze względu na wysokość obu wierzytelności – powódki 19 948,70 zł, zaś pozwanego 42 615,23 zł., powództwo przy uwzględnieniu zarzutu potrącenia podlegało oddaleniu.

Pozwany zgłosił nadto zarzut potrącenia wierzytelności służącej mu z tytułu udziału w zyskach spółki za lata 2006-2008. W odpowiedzi na to żądanie powódka podniosła, iż zostało ono zgłoszone przez pozwanego w sprawie o podział majątku spółki po jej rozwiązaniu. Wniosek został oddalony postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 5 stycznia 2011 r. w sprawie o sygnaturze IX Ns 754/09. Rozstrzygnięcie to w oparciu o art. 356 w zw. z art. 366 w zw. z art. 361 kpc stworzyło stan powagi rzeczy osądzonej i pozostawało wiążące. Ponadto zgłoszono w tym względzie zarzut przedawnienia i dodatkowo podniesiono, że należność z tytułu udziału w zysku mogłaby być dochodzona w trybie podziału majątku wspólników zgodnie z art. 875 kc, a wobec faktu, że nie zostały uregulowane długi spółki, roszczenie nie byłoby wymagalne. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że w 2006 r. spółka osiągnęła przychody w kwocie 1 172 562,85 zł, z czego koszty wyniosły 660 639,14 zł, zaś dochód 511 923,71 zł; z tego 30% przypadające na A. W. wynosiło: przychód 351 768,85 zł, koszty 198 191,74 zł oraz dochód 153 577,11 zł. W 2007 r. należności w spółce przypadające na A. W. (30%) wynosiły: przychód 198 232,15 zł, koszty 130 929,12 zł oraz dochód 67 303,03 zł. W 2008 r. spółka stron osiągnęła przychody w kwocie 361 782 zł, z czego koszty wyniosły 320 365,43 zł, dochód 41 416,57 zł; z tego 30% przypadające na A. W. wynosiło: przychód 108 534,60 zł, koszty 96 109,63 zł oraz dochód 12 424,97 zł. Okoliczności te zostały ustalone w oparciu o przedstawione przez pozwanego wydruki wiadomości email pochodzące od księgowego spółki (...). Sąd I instancji, dając im wiarę, miał na względzie, iż powódka nie zakwestionowała prawdziwości dowodu, a jedynie podniosła innego rodzaju zarzuty. Ponadto Sąd miał na uwadze, iż w oparciu o te wiadomości przesyłane drogą elektroniczną A. W. umieszczał odpowiednie dane o przychodach, kosztach i dochodach w formularzach deklaracji podatkowych, na co wskazywały załączone formularze zeznania podatkowego PIT-36L za 2006 r., zeznania podatkowego PIT-36L za 2007 r. PIT/B za 2007 r., zeznania podatkowego PIT-36L za 2008 r., PIT/B za 2008 r. Jak wynikało z nie budzących wątpliwości Sądu oraz powódki potwierdzeń realizacji polecenia przelewu na k. 87-93 oraz historii rachunku bankowego spółki na k. 105-106, 110, 115-117 w 2006 r. A. W. otrzymał z tytułu zysku: w dniu 17 marca 2006 r. – 20 000 zł, w dniu 17 marca 2006 r. – 15 000 zł, w dniu 30 maja 2006 r. – k. 5 000 zł, w dniu 6 września 2006 r. – 10 000 zł, w dniu 7 września 2006 r. – 10 000 zł, w dniu 15 września 2006 r. – 300 zł, w dniu 20 września 2006 r. – 35 000 zł. Łącznie w 2006 r. pozwany otrzymał 95 000 zł. Zatem nie otrzymał brakującej kwoty 58 577,11 zł. W oparciu o potwierdzenia realizacji polecenia przelewu na k. 94-95 oraz historii rachunku bankowego spółki na k. 136 ustalono, że w 2007 r. pozwanemu wypłacono udział w zyskach: w dniu 14 sierpnia 2007 r. – 23 000 zł, w dniu 4 grudnia 2007 r. – 5 000 zł, tj. 28 000 zł. Pozwany przyznał jednak, iż otrzymał z tytułu zysku za 2007 r. kwotę 76 000 zł. Stąd nadwyżka za 2007 r. wynosiła 8 696,97 zł. Natomiast zgodnie z potwierdzeniami realizacji polecenia przelewu na k. 96-99 oraz historii rachunku bankowego spółki na k. 105-106, 110, 115-117 ustalono, że w 2008 r. A. W. wypłacono jako udział w zyskach spółki: w dniu 4 stycznia 2008 r. – 4 000 zł, w dniu 12 maja 2008 r. – 5 400 zł, w dniu 3 czerwca 2008 r. – 5 000 zł, w dniu 30 września 2008 r. – 5 000 zł, tj. łącznie 19 400 zł, a zatem o 6 975,03 zł ponad jego udział za 2008 r. Łącznie więc nadwyżki za lata 2007 i 2008 wyniosły 15 672 zł. Skoro pozwanemu należna była za 2006 r. kwota 153 577,11 zł, a otrzymał 95 000 zł, brakująca kwota z tytułu udziału w zyskach należna pozwanemu wynosiła 42 905,11 zł.

Z akt Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia (sygn. akt I Ns 754/09) wynikało, że wniosek A. W. o podział majątku po rozwiązaniu spółki cywilnej został oddalony postanowieniem z dnia 5 stycznia 2011 r. W pisemnym uzasadnieniu Sąd powołał przepis art. 875§2 kc, z którego wynika, że podział wspólnego majątku musi poprzedzać spłacenie długów spółki, stąd istnienie zobowiązań wobec osób trzecich skutecznie wyłącza możliwość dalszego prowadzenia likwidacji majątku spółki. Zatem jak wskazano oddalenie wniosku nie przesądziło ostatecznie o roszczeniu pozwanego o należny mu udział w zyskach spółki. W rozpoznawanej sprawie pozwany domagał się uwzględnienia należności z tytułu zysku za okres, gdy spółka działała i wspólnikom był wypłacany zysk. Pozwany określił wysokość należnego mu udziału w zyskach, który faktycznie nie został mu wypłacony, chociaż został przez niego uwzględniony w rozliczeniach podatnika zgłaszanych do Urzędu Skarbowego. Nie dotyczył więc sytuacji, gdy wspólnicy rozliczają udziały w zyskach po rozwiązaniu spółki w procesie jej likwidacji.

W zakresie podniesionego w tej materii przez powódkę zarzutu przedawnienia Sąd Rejonowy wskazał, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 lutego 2005 r. (IV CK 461/04) stwierdził, że roszczenie byłego wspólnika spółki cywilnej o zasądzenie należnego mu udziału w zyskach spółki jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej i przedawnia się w terminie trzyletnim, określonym w art. 118 k.c., a sprawa, w której to roszczenie jest dochodzone, jest sprawą gospodarczą w rozumieniu art. 479¹ § 1 i 2 pkt 1 k.p.c.. W umowie spółki cywilnej strony ustaliły, że rok obrachunkowy pokrywa się z rokiem kalendarzowym. Zatem zysk za rok 2006 r. powinien być wypłacony z dniem 1 stycznia 2007 r. Stąd przedawnienie roszczenia o wypłatę zysku za rok 2006 r. mogło nastąpić z dniem 1 stycznia 2010 r. Tymczasem A. W. złożył wniosek o podział majątku wspólnego zgłaszając żądanie wypłaty zysku, co spowodowało przerwanie biegu przedawnienia zgodnie z art. 123§ 1 pkt 1 kc. W myśl art. 124 § 1 kc po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Powódka podnosząc bezzasadność żądania pozwanego z tytułu udziału w zyskach, wskazała z ostrożności procesowej, iż strony dokonały potrącenia kwoty z tytułu zysku pozwanego za 2006 r. z jej wierzytelnością za opłacany przez nią czynsz najmu za lokal wynajmowany przez spółkę od (...), a następnie lokal powódki przy ulicy (...) we W., stanowiący własność powódki i jej męża na kwotę 12 600 zł i z tytułu kosztów eksploatacyjnych w wysokości 13 665 zł. Strony ustaliły, że wierzytelności umarzają się między nimi w całości. W oparciu o zgodne zeznania świadka R. F. oraz stron ustalono, że początkowo pracownia mieściła się we W. w lokalu usytuowanym w (...). W czerwcu 2001 r. powódka uległa poważnemu wypadkowi, na skutek którego do października 2001 r. przebywała w szpitalu. W tym czasie sprawami spółki w imieniu powódki zajmował się jej mąż R. F.. W 2001 r. małżonkowie F. przeprowadzili się z mieszkania we W. przy ulicy (...) do domu w M.. Zaproponowali więc przeniesienie pracowni spółki do lokalu przy ulicy (...). Powódka zeznała, iż na pozwanego przypadła koszt 1 000-1 050 zł wraz ze sprzątnięciem. Spółka płaciła rodzinie powódki za wynajem, a oprócz tego za gaz i energię elektryczną. Umowa najmu była ustna. Pozwany nie ponosił kosztów utrzymania lokalu. Okoliczności te potwierdził świadek R. F., małżonek powódki zeznając, że zostało ustalone, iż skoro mieszkanie jest w połowie jego, to chciał mieć zyski. Zdecydowano się więc na wynajęcie mieszkania spółce za 3 000 zł lub 3 100 zł plus VAT, jednak z uwagi na to, że było to wynajęcie wewnętrzne, zrezygnowano z VAT i postanowiono rozliczyć to w zyskach. Co miesiąc pozwanemu miała być potrącana kwota około 1 000 zł. Świadek zeznał nadto, że pod koniec 2006 r. zażądał od pozwanego zapłaty za lokal za okres od 2002 do 2006 r., a oprócz tego miał zapłacić za prąd, gaz, jak i koszty sprzątnięcia, które były zmienne - 50 zł, 100 zł za jedno sprzątnięcie. Były one przelewane z konta firmy na prywatne konto. R. F. dawał gotówkę, ponieważ z konta firmy wpływały pieniądze na jego konto, na poleceniu przelewu było napisane np. pieniądze – pani J.. Świadek zeznał, że dokonywał tych przelewów, wypłacał pieniądze ze swojego konta w bankomacie. Ponadto R. F. zeznał, że na lokal były ponoszone nakłady w postaci remontów w czasie wynajmowania przez spółkę – wymianę pieca gazowego, remontu instalacji wodociągowej przy wymianie pieca, armatury, wymianę okien. Pozwanego miało obciążać 30 % kosztów z tego tytułu. Okna kosztowały około 16 000 zł, piec około 10 000 zł. Pozwany bez protestów przyjął do wiadomości żądanie zapłaty z tych tytułów. Pozwany A. W. zeznał, że partycypował we wszystkich kosztach związanych z utrzymaniem firmy, a szczególnie z utrzymaniem podwykonawców, pracowników, jeżeli byli, opłatach za media, czynsz, zakupy, poligrafię, pozyskiwaniem zleceń, za prowadzenie książki przychodów i rozchodów. Były zdeponowane kwoty na koncie i to regulowała powódka, zawsze z udziałem pozwanego. Pozwany zeznał, że lokal miał być użyczony, a wspólnicy mieli opłacać media i czynsz oraz utrzymywać lokal w należyłym stanie, natomiast nigdy nie było mowy

na temat należności za wynajem. Wydatki na lokal przy (...)powinny być uwzględniane jako koszty spółki, a wszelkie dokumenty z fakturami były przedstawiane panu L.. Pozwany nie miał wglądu w ksiązkę przychodów i rozchodów. Zwracał się z tym do pana L. i otrzymał zbiorcze zestawienie jako bilans kosztów i przychodów ale z tego nie można było się dowiedzieć, co było zafakturowane. Niewątpliwie więc spółka prowadziła działalność mając pracownię w mieszkaniu E. i R. F. we W. przy ulicy (...), nie czyniąc w tej kwestii ustaleń na piśmie. Kwestia siedziby wspólników spółki cywilnej może być uregulowana w umowie spółki.

Jak wskazał Sąd I instancji zgodnie z art. 862 kc jeżeli wspólnik zobowiązał się wnieść do spółki własność rzeczy, do wykonania tego zobowiązania, jak również do odpowiedzialności z tytułu rękojmi oraz do niebezpieczeństwa utraty lub uszkodzenia rzeczy stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży. Jeżeli rzeczy mają być wniesione tylko do używania, stosuje się odpowiednio w powyższym zakresie przepisy o najmie. Wnosząc lokal jedynie do używania wspólnik zachowa prawo własności, wszyscy wspólnicy zaś będą uprawnieni do jego używania. Wspólnik wnoszący wkład ma obowiązek wydania w stanie przydatnym do umówionego użytku i utrzymywać go w takim stanie przez cały czas trwania spółki. W umowie spółki może być również określony sposób korzystania z takiego wkładu. Drobne nakłady połączone ze zwykłym używaniem lokalu obciążają wszystkich wspólników po myśli art. 662 kc. Większe naprawy, tj. takie, bez których rzecz nie jest przydatna do umówionego użytku, obciążają wspólnika wnoszącego wkład. Wspólnicy mogą też zawrzeć umowę użyczenia, na mocy której wspólnik zezwala pozostałym uczestnikom spółki, przez czas oznaczony lub nie oznaczony, na bezpłatne używanie lokalu. Dopuszczalne jest również zawarcie umowy najmu lokalu od wspólnika. Twierdzenia powódki o wynajęciu lokalu znalazły odzwierciedlenie w treści zeznań świadka. Nie udowodniono natomiast wysokości należności z tytułu owego najmu, jak również kosztów utrzymania lokalu oraz przeprowadzonych remontów (nie wykazano przy tym, by takie remonty były dokonywane). Pozwany wskazywał, iż wobec jego wiedzy wydatki na lokal przy (...)powinny być uwzględniane jako koszty spółki, a wszelkie dokumenty z fakturami były przedstawiane księgowemu. Powódka nie wykazała, w jaki sposób odbywało się rozliczanie należności za lokal przypadających od pozwanego. Podobnie nie zostało udowodnione, by A. W. był obowiązany do ponoszenia kosztów korzystania ze sprzętu komputerowego, na jakich zasadach i w jakiej wysokości. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 września 2004 r. o rachunkowości przepisy ustawy o rachunkowości stosuje się, do mających siedzibę lub miejsce sprawowania zarządu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej spółek cywilnych osób fizycznych. Pomimo zmian ustawy na przestrzeni lat jej przepisy obejmowały spółki fizyczne od wejścia w życie ustawy do chwili obecnej. W oparciu o przepisy ustawy spółka cywilna prowadzi księgi rachunkowe (z zeznań pozwanego wynikało, iż takie były prowadzone). W spółce cywilnej prowadzącej księgi rachunkowe nie ma podstaw do różnicowania osiągniętych przychodów oraz ponoszonych kosztów w stosunku do poszczególnych wspólników. Osiągnięte przychody są bowiem wspólnymi przychodami wszystkich wspólników, co odnosi się również do kosztów uzyskania przychodów i nie należy ich wyodrębnić w stosunku do poszczególnych wspólników. Prowadzenie księgi rachunkowej dla operacji dokonywanych przez wszystkich wspólników w ramach spółki cywilnej powoduje, że wpisy odnoszą się łącznie do wszystkich wspólników. Dopuszczalne jest jednak prowadzenie dodatkowej ewidencji księgowej w celu odrębnego rejestrowania przychodów oraz kosztów dla poszczególnych wspólników. W niniejszej sprawie powódka nie wykazała, by w spółce prowadzono ewidencję kosztów przypadających na poszczególnych wspólników; nie wykazała, na jakiej podstawie domaga się od pozwanego należności z tytułu kosztów W świetle przytoczonych okoliczności w ocenie Sądu Rejonowego nie zostały udowodnione okoliczności, którymi powódka zamierzała wykazać potrącenie jej wierzytelności z tytułu opłat za lokal z wierzytelnością pozwanego z tytułu udziału w zysku. Ponadto według Sądu I instancji nie było dopuszczalne dokonanie potrącenia z zysku pozwanego wynagrodzenia dla R. F. z tytułu uczenia matematyki syna pozwanego. W niniejszym procesie na stronie powodowej ciążył obowiązek udowodnienia żądania. Zatem uznając za nieudowodnioną wierzytelność powódki z tytułu korzystania przez spółkę z lokalu przy ulicy (...), Sąd Rejonowy uznał, że dopuszczalne było zgłoszenie przez pozwanego zarzutu potrącenia służącej mu wierzytelności z tytułu udziału w zyskach spółki.

Mając na uwadze powyższe, uznał Sąd Rejonowy, że każdy z zarzutów potrącenia zgłoszonych przez pozwanego A. W. prowadził do umorzenia wierzytelności powódki zgłoszonej w pozwie. Zatem powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 98 § 1 kpc, statuującą zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Stroną przegrywającą niniejszy proces była powódka, której powództwo zostało oddalone w całości. Zasadzoną od niej na rzecz pozwanego kwotę 2 400 zł stanowiło wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego, będącego radcą prawnym, określone na podstawie §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349, ze zm.).

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiodła powódka, zaskarżając wyrok w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu powódka zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 498§ 2 k.c. w zw. z art. 376§1 k.c. przez ich zastosowanie w odniesieniu do zgłoszonego przez pozwanego roszczenia regresowego w stosunku do powódki z tytułu spełnienia świadczenia na rzecz M. B. w wyniku uznania, że było one wymagalne w sytuacji, gdy przepisy te nie miały zastosowania w tym przypadku albowiem wcześniej już powódka pismami z 23.12.2010 r oraz 20.01.2011 r skutecznie potrąciła w.w. wierzytelność M. B. przez co roszczenie to wygasło, a więc pozwany nie mógł potrącić wierzytelności z tytułu spełnienia roszczenia wobec M. B. w niniejszym postępowaniu ; tym bardziej, że on sam, będąc zobowiązany do działania w interesie spółki jak i swoim własnym był uprawniony do złożenia podobnego oświadczenia, które skutkowałoby zawieszeniem postępowania egzekucyjnego, a tego nie uczynił, w związku z czym powódka nie powinna odpowiadać za negatywne skutki zaniechań pozwanego; art. 498 k.c. poprzez jego błędną interpretację w wyniku przyjęcia, że do dokonania skutecznego potrącenia przez powódkę konieczne jest stwierdzenie prawomocnym wyrokiem, że tytuł wykonawczym został pozbawiony wykonalności z uwagi na potrącenie przez nią wierzytelności z wierzytelnością M. B. podczas, gdy prawidłowa wykładnia tegoż przepisu prowadzi do wniosku, że skutek oświadczeń o potrąceniu następuje z chwilą ich złożenia i nie jest konieczne potwierdzenie ich prawomocnym wyrokiem sądu; tym bardziej, że Sąd I instancji mógł samodzielnie dokonać oceny skuteczności złożonego przez powódkę oświadczenia o potrąceniu; art. 371 k.c. przez jego zastosowanie w wyniku uznania, że roszczenie regresowe powódki nie może obejmować należności z tytułu odsetek po 31.01.2005 r, gdyż stanowiły one należności na rzecz D. P. wywołane wyłącznie zachowaniem powódki podczas, gdy przepis ów nie mógł znaleźć zastosowania, gdyż na roszczenie regresowe nie ma wpływu sposób działania i zaniechania określony w art. 371 k.c., a nadto, pozwany wiedząc o postępowaniu z powództwa D. P., pozostał również podobnie jak powódka w zwłoce wobec wierzycielki; art. 875 k.c. przez jego pominięcie w wyniku uznania za skuteczne potrąceń pozwanego z tytułu udziału w zysku spółki w sytuacji, gdy przepis ów miał obligatoryjne zastosowanie; Sąd I instancji, jeśli dokonywał oceny skuteczności potrąceń pozwanego, a zobowiązany był do ustalenia wierzytelności osób trzecich wobec spółki, aby możliwa była ocena, czy i jaki zysk przypadłał pozwanemu z tytułu udziału w spółce; naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. art. 233 k.p.c. przez całkowicie dowolną, nielogiczną i sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę zebranego materiału dowodowego, w wyniku uznania, że powódka nie udowodniła wysokości należności z tytułu najmu jej lokalu na rzecz spółki, jak również kosztów utrzymania lokalu oraz prowadzonych remontów, jak również, w jaki sposób odbywało się rozliczenie należności za lokal podczas, gdy świadek R. F. zeznał, że ustalił z pozwanym - w imieniu powódki, która była wówczas chora- wysokość czynszu najmu oraz kosztów dodatkowych oraz , że roszczenia pozwanego z tytułu zysku w spółce potrącają się z czynszem i kosztami dodatkowymi, wobec czego wskazane wierzytelności umorzyły się wzajemnie, a tym samym zeznania świadka zostały przeanalizowane wybiórczo oraz w sposób sprzeczny ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz zasadami doświadczenia życiowego, w związku z czym bezpodstawne było odmówienie wiarygodności twierdzeniom powódki w tym zakresie.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I instancję w kwocie 9600 zł , a za II instancję w wysokości 7200 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia stanu faktycznego, które Sąd Odwoławczy przyjął za własne, dodatkowo w wyniku rozprawy apelacyjnej ustalając, iż Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 9 października 2013r. w sprawie II Ca 1562/12 oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia z dnia 10 sierpnia 2012r. wydanego w sprawie I C 258/11 z powództwa E. F. przeciwko M. B. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego stanowiącego podstawę postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie rejonowym dla Wrocławia- Krzyków Wojciecha Opielewicza Km 2362/10. We wskazanej sprawie Sąd Okręgowy, przyjmując ustalenia faktyczne Sądu I instancji, wskazał na brak podstaw prawnych do stwierdzenia, że nastąpiło zdarzenie, wskutek którego świadczenie objęte tytułem wykonawczym nie może być egzekwowane. Skonstatował, iż skoro tytułem wykonawczym jest zaopatrzony w klauzulę wykonalności sądowy tytuł egzekucyjny korzystający z powagi rzeczy osądzonej, to podstawą do zastosowania regulacji art. 840§ 1 pkt. 2 k.p.c. mogą stanowić jedynie zdarzenia zaistniałe po zamknięciu rozprawy, nie zaś zdarzenia sprzed powstania tytułu egzekucyjnego. Sąd związany jest zatem wyrokiem wydanym w sprawie między wierzycielem, a dłużnikiem co ustalonego w sentencji obowiązku świadczenia ze strony dłużnika; ponowne badanie wskazanej kwestii stanowiłoby zatem naruszenie powagi rzeczy osądzonej. W sytuacji, gdy Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Fabrycznej w sprawie V GC 664/07 prawomocnym wyrokiem rozstrzygnął, iż M.b.należne jest pełne wynagrodzenie, bo objęta umowa stron dzieło wykonał prawidłowo, to E. F. nie może skutecznie dowodzić okoliczności przeciwnych- że uchybił terminowi, gdyż prowadziłoby to do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy. W przedmiocie istnienia po stronie powódki wierzytelności wobec M. B. z tytułu kar umownych za nieterminowe wydanie dzieła, przedstawionej przez powódkę do potrącenia z wierzytelnością M. B. objętą tytułem wypowiedziały się już sądy gospodarcze obu instancji i rozstrzygnięciem tym, stwierdzającym brak podstaw po stronie powódki do naliczenia kar umownych za opóźnienie w wykonaniu dzieła związany był także sąd orzekający w przedmiocie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego.

Oceniając zasadność apelacji powódki, wskazać należało, iż wbrew stanowisku Sądu Rejonowego, powódka mogła z tytułu regresu dochodzić od pozwanego zapłaty stosownej części (30%) wyegzekwowanej od niej w postępowaniu Km 226/05 należności, obejmującej nie tylko należność główną zasądzoną na rzecz D. P., ale także zasądzone tytułem egzekucyjnym odsetki ustawowe za okres opóźnienia w spełnieniu świadczenia, koszty procesu i koszty postępowania klauzulowego oraz egzekucyjnego. Przesłanką i chwilą powstania roszczenia regresowego z art. 376§ 1 k.c. jest spełnienie przez jednego z dłużników solidarnych przynajmniej takiej części świadczenia należnego wierzycielowi, jaka według treści stosunku prawnego istniejącego między dłużnikami przekracza część , do której zobowiązany był ten dłużnik (tak Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 12 października 2001r., V CKN 500/00, OSNC 2002/ 7-8/ 90). Dla dopuszczalności roszczenia regresowego nie ma przy tym znaczenia, czy świadczenie zostało spełnione dobrowolnie, czy w drodze egzekucji. Przy ustalaniu części, jakich od pozostałych dłużników może żądać dłużnik , który spełnił świadczenie, uwzględnia się poza świadczeniem głównym także spełnione świadczenia uboczne. Jednakże odsetki za opóźnienie, czy kary umowne mogą być przedmiotem roszczenia regresowego skierowanego tylko do tych dłużników, którzy popadli w opóźnienie w wykonaniu zobowiązania i tylko w wysokości wynikającej z okresu opóźnienia każdego z tych dłużników. Wszelkie koszty (procesu, klauzuli wykonalności, egzekucji) również mogą być objęte roszczeniem regresowym, ale tylko w stosunku do tych dłużników, którzy pozostawali w stanie opóźnienia w wykonaniu zobowiązania w chwili, gdy koszty te powstały. Bez znaczenia jest przy tym, czy dłużnicy ci wiedzieli o postępowaniu, w związku z którym koszty zostały poniesione (tak też Sąd Najwyższy w uchwałach z dnia 28 lutego 2013r., III CZP 108/12, G. Prawna 2013/9/107, z dnia 20 maja 2011r., III CZP 16/11, OSNC 2012/1/3 i z dnia 7 grudnia 2006r., III CZP 118/06, OSNC 2007/9/136). Jak przy tym wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 października 1986r. (I CR 278/86, OSNC 1988/1/16) przy rozstrzygnięciu na podstawie art. 376§ 1 k.c., w jakich częściach dłużnik może żądać od innych współdłużników solidarnych zwrotu spełnionego na rzecz wierzyciela świadczenia, bierze się pod uwagę zarówno współdłużników zobowiązanych do świadczenia orzeczeniem sądowym, jak i tych przeciwko którym wierzyciel nie dochodził swych roszczeń sądownie.

Biorąc pod uwagę, iż w postępowaniu w sprawie V GC 233/02, w którym doszło do wydania tytułu wykonawczego na rzecz D. P. pozwany nie był interwenientem ubocznym wezwanym do udziału przez powódkę jako współniczkę,

nie podniósł zarzutu, że wskazany proces był przez powódkę źle prowadzony, wiedział o istnieniu, wysokości i terminie zapłaty świadczenia na rzecz wierzycielki D. P. (otrzymał faktury i wezwanie do zapłaty), stwierdzić należało, że winny go obciążać także koszty klauzuli wykonalności, koszty postępowania egzekucyjnego oraz należność z tytułu odsetek bowiem sam pozostawał w stanie opóźnienia w chwili, gdy koszty te powstały. Pozwany wiedział o zobowiązaniach spółki na rzecz D. P., co dodatkowo wobec akcesoryjności wskazanych kosztów i ich związek z powstałym opóźnieniem, uzasadniało przyjęcie, iż zobowiązanie regresowe pozwanego wynosiło 29 313, 79 zł. i obejmowało 30% z wyegzekwowanej od powódki w postępowaniu Km 226/05 kwoty 76362,50 zł. (tj. 22908,75 zł.) oraz kwoty 6405,04 zł. tytułem odsetek ustawowych skapitalizowanych od wskazanej należności za okres od 19 czerwca 2009r., tj. od wezwania do zapłaty do dnia wniesienia pozwu, tj. do 12 sierpnia 2011r.

Wyżej wskazana wierzytelność regresowa powódki objęta została jednak skutecznie podniesionym przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutem potrącenia służącej mu z tytułu roszczenia regresowego wierzytelności w kwocie 29313,79 zł. wyegzekwowanej od pozwanego ponad jego udział w postępowaniu egzekucyjnym Km 2362/10 prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia- Krzyków Wojciecha Opielewicza z wniosku wierzyciela M. B.. Jak wynikało z niekwestionowanych informacji wskazanego organu egzekucyjnego na dzień 18 maja 2011r. wyegzekwowano łącznie 62122,29 zł., w tym od powódki wyegzekwowano 303,78 zł. zaś od pozwanego 56634,08 zł. W grudniu 2010r. we wskazanym postępowaniu od pozwanego ściągnięto jeszcze 8779,49 zł. Ostatecznie w ramach wskazanej egzekucji wyegzekwowano łącznie 97414,30 zł., w tym od pozwanego 71839,52 zł., co prowadziło do słusznego wniosku, iż biorąc pod uwagę wysokość udziałów stron w spółce (30% pozwanego i 70% powódki), od pozwanego wyegzekwowano ponad jego udział 42615,23 zł. Ta właśnie kwota wyznaczała wysokość służącego pozwanemu wobec powódki roszczenia regresowego, które do wysokości wierzytelności dochodzonej przez powódkę pozwany przedstawił do potrącenia.

Wbrew przy tym stanowisku powódki wyżej wskazane oświadczenie pozwanego wywołało skutek prawny przewidziany w art. 498§ 1 k.c. w postaci umorzenia się obu wierzytelności.

Powódka twierdziła, iż nie istniała wierzytelność M. B. wobec niej i pozwanego jako byłych współników spółki cywilnej, objęta tytułem wykonawczym w postaci zaopatrzonego w klauzulę wykonalności wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej w sprawie V GC 664/07 stanowiącego podstawę prowadzonego w sprawie Km 2362/10 postępowania egzekucyjnego, bowiem powódka dokonała potrącenia tej wierzytelności ze służącą jej wierzytelnością wobec M. B. z tytułu kar umownych za opóźnienie w wykonaniu dzieła. Twierdzenie to uznać należało za chybione. Jak precyzyjnie i jasno wskazał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 października 2013r. wydanego w sprawie II Ca 1562/12, którym oddalono apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia z dnia 10 sierpnia 2012r. (IC 258/11), którym z kolei oddalono powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wydanego w sprawie V GC 664/07, brak było podstaw do stwierdzenia spełnienia przesłanki z art. 840§ 1 pkt. 2 k.p.c., tj. przyjęcia, że po powstaniu tytułu egzekucyjnego w postaci wyroku sądowego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie objęte wskazanym tytułem nie mogło być egzekwowane. Z uwagi na objęcie wyrokiem w sprawie V GC 664/07 powagą rzeczy osądzonej, tak sąd orzekający w sprawie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, jak i Sądy obu instancji orzekające w niniejszej sprawie, związane były wyrokiem wydanym w sprawie między M. B. jako wierzycielem, a powódką i pozwanym jako dłużnikami, co do ustalonego w sentencji wskazanego wyroku sądu gospodarczego obowiązku świadczenia po stronie dłużników. Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Fabrycznej prawomocnie rozstrzygnął, iż M. B. należy się pełne wynagrodzenie, bo dzieło wykonał prawidłowo, co oznacza, iż powódka nie może dowodzić przeciwnie- że uchybił terminowi do wydania dzieła, bowiem oznaczałoby to ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 23 maja 2012r., III CZP 16/12). Skoro zatem sądy gospodarcze obu instancji prawomocnie wypowiedziały się w kwestii nieistnienia po stronie powódki wierzytelności wobec M. B., to wobec braku podstaw do ponownego merytorycznego badania wskazanego zagadnienia, nie zachodziły warunki do uznania, iż powódka mogła skutecznie dokonać potrącenia. W konsekwencji prawomocne oddalenie powództwa przeciwegzekucyjnego, także biorąc pod uwagę, iż wyrok pozbawiający wykonalności tytuł wykonawczy ma charakter prawokształtujący, prowadziło do stwierdzenia, iż pozwanemu służyło wobec powódki roszczenie regresowe z tytułu wyegzekwowanej ponad jego udział w spółce należności, a objęta tym roszczeniem wierzytelność

mogła zostać skutecznie przedstawiona do potrącenia. Z kolei złożenie takiego oświadczenia powodowało po myśli art. 498§ 1 k.c. wzajemne umorzenie się objętych potrąceniem wierzytelności, co skutkowało oddaleniem powództwa obejmującego umorzoną – wygasłą wierzytelność.

Wobec powyższej konstatacji zbędne było badanie przez Sąd Rejonowy skuteczności dokonanego przez pozwanego dalszego potrącenia z wierzytelnością objętą żądaniem pozwu jego wierzytelności z tytułu udziałów w zyskach spółki za lata 2006- 2008 i potrącenia przez powódkę ze wskazana wierzytelnością służącej jej wierzytelności z tytułu kosztów wynajmu lokalu powódki na potrzeby prowadzonej w formie spółki cywilnej działalności gospodarczej stron oraz kosztów eksploatacji wskazanego lokalu. Uwalniało to również Sąd Okręgowy od konieczności szczegółowego odniesienia się do pozostałych podniesionych w apelacji zarzutów. Jedynie na marginesie stwierdzić należało prawidłowość zastosowania przez Sąd Rejonowy regulacji art. 875 k.c. wskazującej na przedwczesność – niewymagalność żądania pozwanego rozliczenia spółki przed spłatą obciążających ją długów oraz właściwą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego- nie potwierdzającego twierdzeń powódki o istnieniu po jej stronie roszczeń wobec pozwanego z tytułu najmu lokalu i kosztów jego utrzymania.

Biorąc pod uwagę powyżej przedstawione stanowisko, na podstawie art. 385 k.p.c. apelację powódki oddalono.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98§ 1 i 3 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. zważywszy na wynik sprawy i reprezentację pozwanego przez profesjonalnego pełnomocnika, określając wysokość wynagrodzenia tegoż pełnomocnika na podstawie § 2 ust. 1 i 2 w związku z § 13 ust. 1 pkt. 1, § 6 pkt. §5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).